

Chồng Nam vợ Bắc¹

Bình-nguyên Lộc

Không phải là một thành ngữ sáo để chỉ chồng một nơi vợ một ngã đâu. Đây là một cặp vợ chồng người Việt, vợ gốc miền Bắc, chồng người miền Nam.

Đó là vợ chồng của anh La.

Tôi được quen anh La, hồi đi chơi Hà-nội, đầu năm 1937 thì phải. Lúc ấy anh La học trường thuốc, mà không nổi danh về y thuật, lại có tiếng về „đập trống“.

Cái thú đi hát cô đầu là trò tiêu khiển đặc biệt của người Việt miền Bắc. Thế mà anh La đánh trống ngọt hơn cả các công tử ở Hà-thành.

Mấy năm sau, một khi kia, bị sốt rét nặng, tôi vào nằm điều trị ở nhà thương C. thì gặp lại bác sĩ La.

Bấy giờ bác sĩ nghiêm trang lắm, chớ không còn là một sinh viên bạt mạng nữa.

Một hôm, rất lâu sau giờ khám bệnh, mấy thầy khán hộ xâm xì với nhau và trao đổi nhau những nụ cười hóm hỉnh.

Tôi cũng không để ý mấy về thái độ của họ. Nhưng một thầy chừng như xong công việc, và đang buồn đợi giờ về, xề lại giường tôi mà trò chuyện.

Đó cũng là một việc thường. Không thường là hôm nay, thầy ta không nói đến việc tiêm thuốc, chuyện ma trong nhà thương nữa, mà lại đột ngột khởi sự bằng một câu:

- Đòn bà miền Bắc thật là quá xá, thấy mà phát ón.

Rồi thầy kể:

“Hồi nầy bác sĩ La đang ngồi ở phòng viết thì có người chạy giầy cho hay rằng một người đòn bà muốn vào viếng bác sĩ. Một người đòn bà miền Bắc, người chạy giầy thêm như vậy. Nghe hai tiếng miền Bắc, bác sĩ tỏ vẻ lo ngại lắm, và biểu anh chạy giầy ra nói mình bận khám bệnh, không thể tiếp khách tại nhà thương được.

Anh chạy giầy ra giầy lát thì nghe ngoài cửa có tiếng đàn bà cựa nự om sòm. Nghe rõ giọng nói, bác sĩ sợ hãi rõ rệt. Ông ta hé cửa sổ dòm, thì bị người đàn bà ấy thấy kíp. Cô ta chạy lại mở toát cửa ra, nhảy đại vào phòng. Không nghe tiếng súng lục, chỉ nghe một tràng dài những lời trách móc người „tình nhân tệ bạc, bỏ tôi cô đơn lại Hà-nội, trốn về Nam mà không cho địa chỉ“

- Cô ta có đẹp không ? Tôi hỏi.

- Cái đó thì khỏi hỏi. Nhưng mà gớm. Cái con người đẹp đẽ thế, nhưng sao khi giận lại dữ tợn như... như gì cả ! Ừ như sự tử Hà-Đông. Chắc cô nầy gốc ở Hà-Đông.

Chúng tôi cũng có nghe bác sĩ nói, mà nói ít thôi, và rất nhỏ, giọng van lơn, cầu khẩn.

---

¹ Câu chuyện xảy ra trước chiến tranh

Một lát sau, cô ta dịu lại, hai người nói gì với nhau lâu lắm rồi nghe xô ghề, nghe tiếng bước của hai người đi ra cửa. Cửa mở, tiếng dép bước ra, tiếng đàn bà nói với lại:

- Em trọ tại phòng ngủ Động-Đào số 18. Chiều nay anh ghé nhé !

Người khán hộ kết luận:

- Bẵng ngàn lướt dậm mà tìm cho ra người tình, thật là trên đời số dách.
- Thầy nói chi cho lớn lối. Lên tàu suốt (lúc ấy có xe tốc hành Sài-gòn - Hà-nội) ngồi trên đó bốn mươi tám tiếng đồng hồ thì tới nơi chớ khó khăn gì.

Tôi cãi với thầy khán hộ như vậy, và tiếp tục không tin rằng người đàn bà ấy "quá sá".

Nhưng những chuyện xảy ra sau này khiến tôi đổi hẳn ý kiến trước.

Hai hôm sau, vẫn do mấy thầy khán hộ kể, cô ấy lại trở lại. Lần này thì nghe vỗ bàn rầm rầm và nghe nào là: "Anh quyết bỏ em thật à ?" Nào là: "Ồ! Giời đất qui thân ơi, nhìn xuống mà xem kẻ bạc tình, bạc nghĩa." Nào là: "Được, bà đã có cách, rồi mây sẽ xem bà."

Cái cô từ "em" lên đến "bà" ấy ngày mai lại trở lại. Có lẽ đêm đó cô ta đã tìm ra được cái "cách" và sáng lại đem đến cho bác sĩ "xem bà".

Lần này thì nghe gì mà: "Đừng chớ ! Rách áo người ta". "Tôi kêu đội xếp bây giờ. Lon-ton đâu, tống cổ nó ra."

Lần này bác sĩ lớn giọng và la lên những câu trên đây.

Hai ngày sau, không thấy bác sĩ đến nữa. Một bác sĩ người Pháp khám bệnh cho tôi. Tôi hỏi mấy thầy khán hộ, thì mới hay bác sĩ La đã xin thôi.

Tôi thở ra, thương hại con người đã chạy hai ngàn cây số để trốn mà không khỏi, lại đến phải bỏ sở.

Mấy tháng sau, tôi nghe bác sĩ La lên làm trên sở cao su Mi-mốt. Người cho tôi hay tin này lại dặn: "Anh nên kín miệng nhé, hình như ông ta muốn trốn ai đó."

Thì còn ai nữa chớ, tôi nghĩ bụng và yên lòng giùm cho ông ta, vì một cô đầu Hà-nội khó lòng mà tìm lên chốn rừng xanh đất đỏ."

Tôi quên chuyện trên đây lâu lắm, đâu cũng hai năm rồi. Mà nhớ làm gì chớ, cái chuyện xoàng như vậy, ta thấy hoài.

Bỗng hôm đó tôi gặp bác sĩ, đi với một người đàn bà đẹp tuyệt trần, trên một con phố Sài-gòn.

Trông người vợ đi với chồng cũng không khác gì một cô nào đó đi với tình non, nhưng không hiểu sao, tôi lại cứ đinh ninh rằng, bác sĩ đi với vợ.

Trong bụng tôi mừng thầm rằng từ đây bác sĩ đã có "kỳ đà", chắc cái cô đầu kia không dám níu kéo nữa.

Tôi xăm xăm đi lại cho đặng đầu.

- Kìa anh !

Chúng tôi đã quen nhau nhiều cho đến kêu nhau bằng anh.

La kêu xong câu này rồi day lại giới thiệu:

- Nhà tôi ... anh Tố, bạn thân. Tôi ngã đầu chào.
- Chào chị La.
- Anh Tố à ? Chị La hỏi. Sao lâu nay không nghe mình nói đến.

Tôi kinh ngạc đến cực điểm. Cái chị La ấy nói tiếng Việt giọng miền Bắc. Hay là... tôi nghĩ bụng.

Chừng như đoán được ý tôi, La xin lỗi vợ rồi kéo tôi đi ra xa.

- Chính cái cô đầu la lối trong nhà thương độ nọ mà anh đã biết.
- Anh không trốn nữa à ?
- Nước non eo hẹp quá mà anh tính, trốn đi đâu cho khỏi chớ.

Tôi lặng thinh, ái ngại.

La hiểu tôi, tiếp:

- Anh đừng lo. Thế mà tôi đã tìm thấy hạnh phúc đấy. Tôi nói nhỏ với anh câu này nhé: Người đàn bà Việt ở miền Bắc dữ tợn lắm. Nhưng mà biết yêu thì không ai bằng. Thế thì tôi còn mong gì hơn nữa phải không anh ?

© Binhnguyenloc.com